

Láturkrampa av at gerast illa við

Tá sjónleikurin "Sjeynda boð... stjal eitt sindur minni" byrjar, kemur straks lív í á pallinum, og tað heldur sær allan leikin á tamb!

Stívar tríggar tímar seinni fert tú heim aftur við so nógvum sterkum ávirkanum, at neyvan er lætt at greina sundur, allar hendingarnar, sum fóru fram.

Eitt stendur tó greitt - Dario Fo er ikki leikritaskrivari, sum ror fram undir, tá sigast skal frá. Hann sigur alt bart út, og onkuntið heldur tú, at hetta er so groft, at einasta verja er at flenna.

Tað ber heldur als ikki til at halda sær, um tú heldur, at nú er ov mikið. Tú noyðist at flenna, tí so skemtiligt, syrgiligt og tápuligt sýnist tað at vera, sum hesir neyðars skapningar verða vavdir inn í, sum frálíður.

Mætumikið

Tað er júst tað, sum Dario Fo hevur sett sær fyri, at fáa fólk at flenna at álvarsligum málum.

Seinni - ívast hann helst ikki í - kemur ávirkanin, tá upplivingarnar eru sodnaðar.

Eitt sindur møtumikið

er tað, at Dario Fo í sínum frásøguhátti, ikki loyvir áskoðarunum at hugsa sjálvstøðugt. Fyri hvørt leikbrot tekur hann saman, og sigur áskoðarunum tað, sum hann longu hevur skilt.

Hetta er upplýsandi ella uppvenjandi sjónleikur, sum var so væl umtóktur í 60'unum og 70'unum, men nú er hesin háttur eitt sindur avlodaður.

Ikki soleiðis at skilja, at fólk eru vorðin minni svikalig ella sjálvsøkin enn fyri nærum 30 árum síðani, umstøðurnar eru bert øðrvísi í dag.

Svikabrøgd og royndirnar at stjála eru og hava altíð verið til, og gerast ikki minni við árunum, nú trøngt verður um at heimspallinum, múrarnir falla og nýggjar heimaskoðanir fara at siggja dagsins ljós.

Krevjandi leiklutur

Høvudaleikarin Æneas (Ria Tórgarð), er á pallinum tveir tímar á tamb. Hon er kirkjugarðgravari, sum verður umskapt til mynd av eini skøju, so er hon bráðliga abbadissa í einum kleystri, fyri síðani er gerast kirkjugarðsgravari aftur.

Næsti leikarin er Harrin (Kári Mouritsen) sum er grannskoðari av tí heldur svikaliga slagnum, og hann umskapast til lík, abbadissu, sjúkling á einum sinnissjúkrahúsi, umvundur syndari o.s.fr.

Soleiðis kundi verið hildið fram at rekka allar leikpartar og persónar upp, men so verður tað ov trøngligt á blaðsíðuni.

Tilsamans 14 leikarar eru á palli, umframt tey sum hava seymað búnar (Elin Lindenskov og Laura Joensen), Pallmynd (Regin Patursson) ljós (Finnur Olsen) tónleikur (Egi Dam).

Standa stinnir

Leikstjórin Gunnvør Nolsøe hevur rættiliga fingið nakað burturúr. Hóast venjingartíðin hevur verið styttri enn vanligt og leikurin er umfevnandi og drúgvur, so standa leikarnir stinnir. Teir ívast neyvan eina løtu í, hvat teirra leiklutur skal sýna.

Tað sum er áhugavert við hesum leiki, er, at búnar, ljós, pallmynd og tónleikur er so væl samansjóða til eina eind við leikinum. Hetta er ikki ein sjálfvølgja á okkara leiðum, og gevur avgjørt á-

skoðarunum eina uppfatan av, hvussu leikandi læt tað er at spæla sjónleik.

Krympa tærnar

Tað er helst ikki so, men áskoðarin verður ikki við sviðið soð og nýtist ikki at krympa tærnar - av leiklistaligum orsøkum.

Men í innihaldi hevur mangur ivaleyst hug at krympa tærnar.

Deyðin verður ókristiiga umrøddur, tey tosa eisini við tey deyðu, men áskoðarin veit, at tað bert er skemt.

Á gamla kleystrinum, sum nú er sinnissjúkrahús spæla leikarnir "tey svøku" og allarbest av øllum er leikluturin har Kári Mouritsen spælir svakur, sum var tað veruleiki. Garvilt!

Tú hugsar - nei, hatta kann ikki skemtast við, men so fellur 10'oyrað í eitt'oyrum, hann er ikki svakur, hann letst bara sum...

Og so er alt fyrigivið, tí so skemtiligt og kortini syrgiligt er hetta leikbrotið, og mong, mong onnur, sum als ikki ber til at greiða frá. Leikurin skal siggjast og upplivast.

Tað er torført at taka dag-

ar ímillum, hvør sjónleikari skaraði fram um annan, tí úrslitið var avbera gott.

Hugtakandi

Skuldi eg nevnt nakran, so er tað fyrst og fremt Ria Tórgarð sum høvuðsleikarin og Kára Mouritsen, sum havnarfólk kanska minnst spældi sjónleik í 60'unum, Súsonnu Tórgarð, ið var so hugtakandi dramatisk í síni framførslu, og Egi Dam, sum nú sýnist at hava fingið tamarhald á leikkynstri sínum.

Katarina Nolsøe er so heilskapad á palli, eftir at hon er liðug útbúgvinn sjónleikari, at tað sýnist sum hennara veruliga "element" er at standa á

palli.

Tað er Carl Johan Jensen sum hevur umsett leikin, og hann hevur rættiliga fingið føroyska tekstin so væl, at leikurin fær heimligt innihald. Tey sum ikki hava vitjað í Norðurlandahúsinum enn. Unnið tykkum eina friløtu, farið til "Sjeynda boð... stjal eitt sindur minni." Leikurin verður sýndur seinastu ferð 9. apríl.

Dagny Joensen

Várkonsert í Vestmanna leygdagin

Leygardagin 6. apríl kl. 5 bjóðar Vestmanna Sangkór til várkonsert í skúlaauluni í Vestmanna.

Við várligum dámi verður fjølbroytt skrá fyri blandað kór, manskór og solo, umframt tónleikur fyri oboe og gittar.

Á skránni hjá Vestmanna Sangkóri eru:

Av 3 føroyskum sangum verður fyrstu ferð framfördur «Og dansurin gongur» (ella «Stormdunið inn yvir bygdiarnar stendur») eftir T.N. Djurhuus og Kára Bæk.

Hinir báðir, lagdir til rættis av Karl Clausen, eru «Í sirmi» hjá H.A. Djurhuus og «Í buri» eftir J.H.O. Djurhuus.

Á svensktum verða: «Úti vár haga», kend fólkavisa úr Gotlandi, eftir Hugo Alfvén, «Har du visor, min vän», eftir B. Ahlfors og E. Sommer, og «Í grottorna við havei», upprunaliga grikskur við lagi eftir Mikis Theodorakis.

Á týskum er «Tanzen und Springen», ein kendur madrigalur úr 16. öld eftir H.L. Hassler.

Á enskum eru 2 svingandi amerikanskir: «Goodnight, well it's time to go», eftir Carter, Hudson og Sund, og «Ride on, King Jesus», traditionellur, eftir L.L. Fleming.

Manskórið hevur á skránni «Føroyar, mitt land» eftir J.H.O. Djurhuus og Waagstein, og «Tell me, why», ið er so nevndur barbershop-sangur.

Solo syngur Kirstin Jacobsen vøggvisuna «Á beði liggur tú biðandi» hjá T.N. Djurhuus.

Tónleikarnir Atli Petersen og Kári Bæk fara at spæla nøkur lög fyri gittar og oboe.

Tað er Kári Bæk, ið stjórnar Vestmanna Sangkóri og Manskóri.

Øll eru hjartaliga vælkomin til várkonsertina.